

Emilio Trampuž

PSIHIČKE MOĆI

POJAVE I

SAMOBRANA

Posvećeno svim tragaocima.

Predavanja održana na redovitim sastancima društva
u Zagrebu, januara 1982.

Izdalo: Teozofsko društvo u SFRJ, Zagreb - 1982.

Umnoženo: ručnim šapirografom Teozofskog društva.

SADRŽAJ

	<u>str.</u>
1. Vidovitost	3
2. Spiritističke seanse	4
3. Što se javlja na seansama	7
4. Uloga medija	11
5. Magija	14
6. Psihički napad	19
7. Psihička obrana	23
8. Duhovni razvoj	25

Kao i većina publikacija Teozofskog društva, ova knjižica ne predstavlja zvaničan stav društva već samo mišljenje i iskustva autora.

P S I H I Č K E M O Ć I
M E D I J U M I Z A M I P S I H I Č K A
S A M O O D B R A N A

Živimo u svijetu u kome se sve intenzivnije i u sve širem krugu ljudi osjeća zanimanje za nad-fizičke pojave, za više dimenzije, za sticanje vidovitosti i slično. Sve to je dio promjena koje prete ulazak u novu epohu razvoja čovječanstva. To su simptomi razvoja nove svjesnosti i nove osjetljivosti na suptilnije vibracije.

Ali, paralelno s tim, javljaju se i nezdrave pojave, zanimanje za niže fenomene, pohlepa za sticanjem moći i njihovo korištenje u sebične svrhe.

Naša planeta kao cjelina primila je novi poticaj. Nova struja inspiracije potekla je od onih koji usmjeravaju i vođe čovječanstvo. Ali novu, pojačanu struju ne može svatko izdržati. Ne zna je svatko usmjeriti na pravi način. Budući da su dobro i zlo uvijek u ravnoteži, novi poticaj koji je mnogima pomogao, nekima predstavlja veliko iskušenje.

Tako se događa da neki ljudi, iz prevelike želje da dobiju efekte, ne biraju sredstva, idu u krajnosti i prepuštaju se silama koje ne razumiju i nad kojima nemaju nikakvu kontrolu. Čeprkajući po knjigama traže samo tehnike i postupke, preskačući

sve što je tamo ~~rečeno o~~ neophodnoj moralnoj, psihičkoj, fizičkoj i duhovnoj pripremi. Tako totalno nepripremljeni nastoje ući u vrlo opasna područja. Bave se magijom, hipnozom, spiritističkim seansama, intenzivnim disanjem i drugim nasilnim sredstvima.

Razmotrit ćemo malo te pojave.

Da li onaj tko teži ka sticanju mudrosti želi moći? Ako ih želi, zašto ih želi? Nije li to samo sebična želja da budemo jači od drugih, ili bar po nečemu drugačiji? Čak i kada kažemo da bismo moći ~~upotrebili za dobrobit~~ svih, nije li to samo prikrivanje svojih vlastitih želja za dodatnim sposobnostima, za slavom i izdvajanjem iznad drugih, i to prikrivanje iza paravana visokih ideala?

Da li shvaćamo da se otkrivanjem novih dimenzija suočavamo i sa bezbroj novih problema? Prvo: kako se snaći u novom svijetu. Zatim: kako uskladiti nova saznanja sa starim načinom života, sa okolinom, prijateljima i porodicom. Isus je rekao: "Nisam došao da donesem mir već mač. Došao sam razdvojiti oca od sina, kćerku od majke, i snahu od svekrve. Čovjeku će biti neprijatelji njegovi ukućani." (Matej, 10,34). Takva je priroda duhovnog života i ne treba težiti tome prije nego što je čovjek za to spreman.

V I D O V I T O S T

Zamislimo, na primjer, da imamo moć vidovitosti i sluhovitosti, to jest, moć da čujemo i vidimo na daljinu. Ako nemamo savršenu kontrolu nad tom sposobnošću može nam se lako desiti da budemo preplavljeni slikama i zvucima sa svih strana. Zamislimo se u takovom stanju: opsjednuti vizijama koje ne možemo zaustaviti i glasovima koje ne možemo utišati. A ti glasovi i vizije često su vrlo neprijatni, jer svuda se oko nas događaju neprijatne stvari. Netko nekog tuče, netko nekog ubija, netko pati od velikih bolova, netko se opio do besvjesti, svuda oko nas ima svadja, i svakojakih ne-lijepih stvari. Ima slučajeva gdje su ljudi, bombardirani takvim prikazama za koje čovjek ne zna odakle dolaze, ili mu se čini da dolaze iz njegove vlastite glave, poludjeli od tog pritoka.

Sve metode kojima se forsira otvaranje vidovitosti kriju u sebi opasnost da se povrijedi subtilan energetski štit koji stoji kao zaštitna opna između našeg fizičkog i astralnog tijela. Ako se ta eterička opna bilo kojim nasilnim postupkom ošteti, dolazi do prodora astralnih vibracija u fizičku svijest, što čovjeka u najmanju ruku dekoncentrira i uplaši, a može imati i teže posljedice. Te vizije je teško zaustaviti, jer to oštećenje je kao rana na eteričkom tijelu, kojoj treba vremena da zacijeli.

Jedan dobar poznavalac tih stvari rekao je jednom: "Zašto bih želio biti vidovit? Što će mi to? Još nisam izašao na kraj ni sa ovim svijetom: što da radim još sa jednim?"

S P I R I T I S T I Č K E S E A N S E

Mnogi bi ipak htjeli, po svaku cijenu, uspostaviti neku vrstu kontakta sa višim, suptilnijim sferama. Ne birajući sredstva da zadovolje svoju radoznalost ili da nadju utjehu nakon smrti bliskih i dragih osoba, sretni su kada naidju na nekog medija, koji im navodno može omogućiti kontakt sa umrlim.

Ne negiramo da se na seansama događaju pravi fenomeni (ovdje se nećemo baviti šarlatanima, kojih takodjer ima mnogo) ali je sporna priroda tih fenomena. Izuzimajući šarlatane, sami mediji smatraju te fenomene djelovanjem duhova umrlih, dok oni koji nešto više znaju o tome i imaju i sami direktnu kontrolu nad takvim pojavama tumače to sasvim drugačije. Kada su Helenu P. Blavatsky pitali da li vjeruje u spiritizam, odgovorila je:

"Ako pod "spiritizmom" podrazumijevate tumačenje koje spiritisti daju o nekim neobičnim pojavama, onda sasvim sigurno ne vjerujemo. Oni smatraju da sve te manifestacije uzrokuju "duhovi" preminulih smrtnika, koji se, kako oni kažu, vraćaju na

zemlju da bi komunicirali sa onima koje su voljeli i kojima su privrženi. Mi to u potpunosti negiramo. Tvrdimo da se duhovi umrlih ne mogu vratiti na zemlju - osim u rijetkim i izuzetnim slučajevima, o kojima ću govoriti kasnije: i ne komuniciraju sa ljudima osim subjektivnim sredstvima. Ono što se objektivno pojavljuje samo je fantom bivšeg fizičkog čovjeka."

Ključ Teozofije, str. 27,28

O toj nemogućnosti komuniciranja s mrtvima posredstvom spiritističkih seansi govori i Majstor K. H.:

"Ma koliko eterički oni bili, i pročišćeni grublje materije, čisti Duhovi još uvijek su podložni fizičkim i univerzalnim zakonima materije. Oni ne mogu, čak i kad bi htjeli, premostiti ponor koji razdvaja njihove svjetove od našeg. Može ih se posjetiti u Duhu, ali njihov Duh nikada se ne može spustiti i posjetiti nas. Oni privlače, ali ne mogu biti privučeni, budući da njihova duhovna polariziranost predstavlja nepremostivu prepreku."

Mahatmina pisma, pismo 9 str.45

Zapazimo ovdje izraz: "... čak i kada bi

htjeli," čime se implicira da oni to i ne žele. Ne žele izići iz divnog stanja u kome se nalaze, stanja koje su mnogi usporedili sa snom. Svaki izlazak, ili remećenje tog sna, bio bi nasilan čin i usporio bi prirodan tok stvari.

Ako se na spiritističkim seansama ne javljaju duše umrlih, što to onda izaziva razne spiritističke fenomene? Da bismo na to odgovorili, treba se podsjetiti na ono što se događa nakon smrti.

Kada je fizičko tijelo napušteno, čovjekova svijest boravi još izvjesno vrijeme u svom astralnom omotaču, očekujući takozvanu "drugu smrt", tj. napuštanje i tog astralnog tijela. Relativno dobri ljudi koji su proživjeli skladno svoj vijek i nemaju nikakvu veliku emocionalnu privrženost fizičkom svijetu, taj period uglavnom provedu u nekoj vrsti blažene nesvjestice, sve do budjenja u devahanu (tj. na mentalnom nivou) nakon odbacivanja astralnog tijela. Drugi, čije su emocije i strasti jake, a privrženost fizičkim užicima velika, najčešće su svijesni tog astralnog stanja, gdje izgaraju od želja koje ne mogu zadovoljiti.

U svakom slučaju, prije ili kasnije dolazi do odbacivanja astralnog tijela, i to prije nego što se njegova energija sasvim istrošila, tj. prije nego što se ono raspalo. Tako nakon "druge smrti"

čovjek ostavlja za sobom svoj astralni leš, ili astralnu ljusku.

Taj astralni leš se pod normalnim okolnostima nastavlja raspadati do konačne apsorpcije u more astralnog svjetla. No taj proces može potrajati dosta dugo, a u medjuvremenu se ta astralna olupina može privući uz pomoć spiritističke seanse.

Š T O S E J A V L J A N A S E A N S A M A

Na seansama se mogu prizvati različita bića i energije, o kojima ni sami mediji ne znaju ništa. Najčešće se na seansama javljaju, ili "govore" kroz medija neka od slijedećih bića:

- a) Astralne ljuske, astralni leševi, ostaci nekadašnjeg čovjeka. Taj astralni oblik (ili kamapura) sadrži ostatak čovjekove emocionalne energije i nešto od njegove automatske memorije. To nije živo biće već napušteni oblak energije, ali u njemu je utisnuta slika bivšeg čovjeka i njegove psihe, a pod određenim uvjetima taj leš se može privremeno aktivirati i prividno oživjeti, bilo crpeći pranu od medija i drugih učesnika u seansi, ili na taj način da u njega udje neki od elementala (vidi definiciju kasnije) i privremeno ga koristi kao svog nosioca. Dr. Franz Hartmann daje slijedeću vrlo ilustrativnu

usporedbu:

"Svježi leš nekog tko je iznenada ubijen može se galvanizirati u neku vrstu prividnog života primjenom galvanske baterije. Isto tako, astralni leš nekog čovjeka može se povratiti u vještački život na taj način da ga se ispuni jednim dijelom životnog principa medija. Ako je to leš neke vrlo intelektualne osobe, on može govoriti vrlo intelektualno: a ako je to bio glupan, govoriti će gluposti."

"Magija, bijela i crna", str. 109,
110.

Taj astralni ostatak čovjeka u stanju je automatski ponavljati određene riječi, izreze, rečenice i postupke koji su bili dio navike umrlog. Baš kao što fizičko tijelo ima navike, izvjesne uobičajene pokrete, koje i tokom života izvodi automatski i nesvjesno, tako i astralno tijelo ima svoje navike i svoje automatske mehanizme. Samo, dok fizičko tijelo nakon smrti zbog svoje tromosti ostaje u grobu i raspada se, astralno tijelo daleko je slobodnije, budući da je više energetsko i neopterećeno inercijom materije. Zato ga je lakše pokrenuti i dati mu privid života.

Ne treba posebno isticati koliko je to odvratno,

buđući da se doslovno radi o lešu. A kada je on jednom aktiviran životnom energijom medija i ostalih prisutnih na seansi, tada on relativno lako može naučiti kako da taj proces nastavi, te se pretvara u neku vrstu astralnog vampira: umjesto krvi crpi pranu, i ponovo traži nove seanse koje bi mu to omogućile.

- b) Elementarna bića se također mogu privući. To su izgubljene duše, ne samo astralne ljuske, već sklop astralne i mentalne energije (Kama-manas), ali bez viših principa.

Treba naučiti razliku između elementarnih bića i elementala. Elementali su entiteti na eteričkom, astralnom i mentalnom nivou koji su u evoluciji daleko iza čovjeka. Oni su na silaznom (involucionom) putu u materiju, i još nisu stigli ni do stupnja minerala. Elementarna bića su, međutim, ostaci ljudskih bića, i to najniže vrste. To su odbačene duše, ekstremni, nepopravljivi i beznadežni slučajevi koje je Duh (ili više Jastvo) odbacio. To je, dakle, ostatak niže ličnosti krajnje negativnog čovjeka. Srećom takvi su slučajevi rijetki.

Kada se na seansi javi takvo biće, to onda nije samo odvratno nego može biti i opasno, jer radi se o zlim i bezobzirnim bićima koja žele

po svaku cijenu obnoviti svoju opadajuću vitalnost. Osudjeni su na propast čim istroše energiju, ali se ponekad upravo uz pomoć medija i seansi mogu dugo održati.

c) Samo u izuzetnim slučajevima mogu se privući i prave duše, tj. potpuna ljudska bića probudjena iz sna u koji su utonuli u očekivanju "druge smrti". Tako nešto, naravno, dolazi u obzir samo u izvjesnom relativno kratkom periodu vremena. nakon smrti fizičkog tijela, tj. prije nego što je nastupilo odvajanje i od astralne ljuske (tvz. druga smrt).

Srećom, ovakvi su slučajevi zaista rijetki. Srećom, jer takvo budjenje je nasilno i štetno, zato što predstavlja remećenje prirodnog toka stvari. Zato se, ne bez razloga, svim prisutnima kraj postelje umirućeg savjetuje da govore šapatom, da kuknjavom i vapajima ne remete proces prijelaza i ne zadržavaju onog kome je došlo vrijeme da krene dalje.

Ako se umrlog uspije ponovo probuditi na astralu i prizvati ga u niže sfere, time mu se nanosi zlo i produžava mu se boravak u kama-loki (astralnom svijetu).

U L O G A M E D I J A

Neki ljudi posebno su obdareni odgovarajućom senzitivnošću koja im omogućava da uspostave kontakt sa astralnim svijetom. Takvi ljudi nazivaju se medijima. U najvećem broju slučajeva oni nisu prošli ni kroz kakav trening niti imaju ikakvog pravog znanja ili dubljeg razumijevanja tih pojava. Oni su jednostavno osjetljivi na određene vibracije, magnetski privlače određene pojave, i maglovito osjećaju ili "vide" nešto oko sebe, ali nad svim tim nemaju nikakvu kontrolu. Razni fenomeni, ako se jave, događaju se automatski, mimo medijumove volje.

Sama riječ "medij" ili "medijum" znači posrednik, sredstvo. Čovjek medij, dakle, samo je posrednik između dva različita područja svijesti, između svijetova u različitim dimenzijama. On služi kao kanal, ali nema skoro nikakvu kontrolu nad tim kakva će se energija kroz njega kanalizirati. Sretan je da dobije bilo kakve vanjske efekte i ne brine mnogo o tome što je zapravo uzrokovalo te efekte, a najčešće nije ni sposoban da to sazna. Pošto mu nije poznata prava priroda tih fenomena, vjeruje u ono što mu se najviše sviđa, tj. zavarava se mislju da su to komunikacije sa duhovima umrlih. Evo kako Helena P. Blavatsky opisuje medije:

"Što je to medij? Kada se ta riječ ne primjenjuje

na stvari i predmete, ona označava osobu kroz koju se djelovanje neke druge osobe bilo manifestira ili prenosi. Spiritisti, koji vjeruju u komunikacije sa bestjelesnim duhovima, i u to da se oni mogu manifestirati kroz senzitivne osobe, ili da mogu svoje poruke urezati u te senzitivne ljude te tako prenositi "poruke", smatraju medijumizam blagoslovom i velikom čašću. Mi teozofi, naprotiv, ne vjerujući u "komuniciranje s duhovima" kao što to spiritisti čine, smatramo taj dar jednom od najopasnijih i najabnormalnijih nervnih bolesti. Medij je jednostavno čovjek u čijem ličnom egou, ili zemaljskom umu (psihi), postotak "astralnog" svjetla toliko dominira da natopi i impregnira cijelu njegovu fizičku konstituciju. Na taj način su svaki organ i svaka ćelija, da tako kažemo, podešeni na određenu frekvenciju i podvrgnuti ogromnoj i neprirodnoj napetosti. Um je neprekidno uronjen u područje tog varljivog svjetla čija je duša božanska, ali tijelo - ti svjetlosni zraci na nižim nivoima, pakleno: jer to su samo crni i izobličeni odrazi zemljine memorije. Neistrenirano oko jedne senzitivne osobe ne može prodrijeti kroz tamnu maglu, gustu magluštinu zemaljskih emocija, da bi iz-

nad toga vidjelo blistavo područje vječnih istina. Njegov je pogled neizoštren. Njegova čula, od rođenja naviknuta na smeće i smrad, kao i kod nekog od stanovnika Londonskih sirotinjskih predgrađa, naviknuta na neprirodna izobličenja vizija i slika uskomešanih na kaleidoskopskim valovima astralnog nivoa - nisu u stanju razlučiti istinu od laži. I tako mu blijedi, bezdušni leševi koji lutaju nepreglednim poljima "Kama-loke", izgledaju kao žive slike "dragih preminulih": a isprekidani odjeci nekada ljudskih glasova, koji mu prolaze kroz um, sugeriraju mu dobro uređjene izraze, koje on ponavlja, nesvjestan toga da su ti izrazi svoj konačni oblik i sjaj dobili u najnutarnijim dubinama njegove vlastite moždane tvornice. Tako dolazi do toga da gledanje i slušanje onoga što bi mu srce ispunilo hladnim užasom kada bi to vidio u svojoj pravoj prirodi, sad medija ispunjava osjećajem krasote i povjerenja. On zaista vjeruje da nepregledni vidici koji mu se prikazuju predstavljaju pravi duhovni svijet, boravište blaženih beztjelesnih anđela.

... Suatramo - nakon što smo na žalost i sami lično prošli kroz takva iskustva - da je sve u svemu medijumizam vrlo opasan: a kada se psi-

hička iskustva nekritično prihvaćaju to samo vodi poštenom obmanjivanju drugih, jer medij je prva samo-obmanuta žrtva."

H.P.B.: "Studies in Occultism"
Psychic and Noetic Action, str.
95, 96.

Budući da se mediji otvaraju silama koje ne poznaju, izlažu se mnogim opasnostima kojih ni sami nisu svjesni dok ne postane prekasno. Opasnosti su prvenstveno psihičke i mentalne prirode.

M A G I J A

Pravi okultist, ezoterik ili teozof, ne samo da je u principu protiv magije već je i protiv same upotrebe te riječi. Sama riječ "magija" implicira nešto natprirodno, a natprirodno ne postoji. Teozofi i okultisti (a mnogi se nazivaju tim imenom ne znajući uopće značenje tih riječi - vidi tumačenje dolje) odevno to dokazuju, ali ljudi još i danas radije vjeruju u natprirodna nego u prirodna čuda. To je, izgleda, posljedica u čovjeku duboko ukorjenjene tendencije ka mistificiranju stvari, tendencija koje se čovječanstvo neće još dugo osloboditi. (Nažalost, i među mnogim članovima našeg društva postoji prilična sklonost toj boljci, koja samo vodi u još veću iluziju, u još veću zasljepljenost.)

Ljudi se teško odvikavaju od toga da sasvim prirodne ali još nerazjašnjene pojave smatraju natprirodnima. Postoji samo jedna priroda (ako hoćete može i sa velikim P) i ništa izvan nje. Još prije više od dvije tisuće godina to isto tvrdio je i Gautama Buddha. On je tu prirodu nazvao samsarom. Sve je samsara, sve što spada u ovaj naš krug života i smrti. Dakle, ne samo život u ovom svijetu, nego i smrt i sva stanja povezana s njom dio su samsare. Čak i Nirvana, koja je jedina izvan Samsare, bar prema učenju koje je Buddha dao masama, postaje istovjetna sa samsarom kada proučimo njegova dublja učenja, jer svojim je učenicima rekao: "Nirvana je samsara." Ništa, dakle, nije izvan prirode. Ništa nije natprirodno. Život je prirodan. Smrt je prirodna. I sve astralne, mentalne i više duhovne pojave prirodne su. Onaj tko se zanima za magiju, međjutim, najčešće time pokazuje sklonost ka natprirodnóm, kao i sklonost ka sticanju "natprirodnih" moći: u sebične svrhe, naravno. Obje sklonosti su već u svojoj biti negativne.

Time dolazimo do drugog velikog razloga protiv magije. Svaki interes za magiju motiviran je sebičnim interesima. Dakle, svaka pomisao na bijelu magiju je utopija, izgovor i zavaravanje samoga sebe, jer sve dok postoji najmanji trag ego-a, magija može biti samo crna ili siva, ali nikada bijela.

Pod magijom ovdje podrazumijevamo svako mentalno djelovanje ili usmjeravanje bilo kojeg oblika energije u cilju postizanja nekih vidljivih, željenih efekata u vanjskom svijetu. Opet treba naglasiti da se ovdje misli na sasvim prirodne, iako možda još nedovoljno istražene energije.

Sebičnost je ono što čini razliku između bijele i crne magije. C. W. Leadbeater ovako je opisao crnog maga:

"Crni mag ne mora biti neki naročito zao čovjek: on je samo sebičan."

H.P.B. u svom "Praktičnom Okultizmu" kaže:

"Relativno je lako naučiti trik vraćanja i metode korištenja suptilnijih, ali još uvijek materijalnih, sila fizičke prirode: moći životinjske duše u čovjeku brzo se bude: snage koje njegova ljubav, mržnja ili strast mogu prizvati lako se razvijaju. Ali to je Crna Magija- čarobnjaštvo. Jer motivacija, i samo motivacija, čini korištenje bilo koje energije crnom, zlom, ili bijelom, dobrotvornom magijom."

Uočimo riječ "relativno lako". Srećom, u stvarnosti to baš i nije tako lako, inače bi na zemlji bilo još više zla nego što ga ima, jer ljudi su većinom još jako sebični. H.P.B. , međutim, dalje kaže:

"Nemoguće je koristiti duhovne snage ako kod

operatera postoji i najmanji trag sebičnosti. Jer ako namjera nije u svim čista i bez primjesa, ono duhovno transformirati će se u psihičko, djelovati na astralnom nivou, s mogućnošću proizvodjenja zlosretnih posljedica."

Dakle, svatko tko nije sasvim čist i neokaljan sebičnošću može baratati samo fizičkim, makar i suptilnijim, ali još uvijek fizičkim silama. A o razlici između tih nižih i viših moći H.P.B. kaže:

"Snage i moći životinjske prirode mogu podjednako koristiti i oni sebični i osvetoljubivi kao i nesebični, sve-praštajući: ali snage duha dostupne su samo savršeno čistima u srcu-a to je Božanska Magija."

Tek takav, savršeno čist u srcu, može biti bijeli mag, a to znači savršeno nesebičan, bez ličnih, egoističnih motivacija. Tko je od nas takav? Selvaradžan Yesudian i Elisabeth Haich, učitelji yoge i autori knjige o Inicijaciji, Radža yogi i transmutaciji energije, ovdje su definirali razliku između bijelog i crnog maga:

"Crni mag ima božanske moći pod svojom komandom (i koristi ih za sebične ciljeve), dok bijeli mag stavlja sebe pod komandu božanskih moći (i djeluje potpuno nesebično i u skladu sa božanskom Prirodom sa kojom je sjedinjen)."

"Sexual Energy and Yoga",
E. Haich, str. 63, 64.

Prepuštiti se božanskoj, čistoj svijesti znači biti u stanju iskreno reći: "Neka bude volja Tvoja, a ne moja," kao što je to rekao učitelj iz Galileje.

Zanimljiv prilog ovome i dodatnog materijala za razmišljanje daje nam Muršid Samuel Lewis (Sufi Ahmed Murad Chisti) kada kaže:

"Za vrijeme rata, pitao sam Boga, da se tako izrazim, zašto su moje molitve uvijek uspješne, dok se, međjutim, ništa ne dešava kada Papa moli, i milioni skupa s njim. Došao je odgovor: "Oni mole Boga, dok ti moliš sa Bogom." Ili, drugačije rečeno, kao što je moj Guru molio: "O Bože, molim te ne usliši moju molitvu."

Ustvri, iako će me možda napadati zbog ovoga, nalazim da je efikasnost "propisanih molitvi" tako mala da bi matematički ispalo besmisleno i smiješno. S druge strane, što god Božanstvo mislilo o ovoj osobi, praktički svaka molitva bila je uslišena. Ali sufijske molitve su uglavnom različiti oblici zahvalnosti a ne prosjačenje

Iz pisma Muršida S.A.M.-a
citiranog u časopisu "Bismillah"
Vol. 2, br.3,
San Francisco, Ljeto 1977.

Drugim riječima, sve želje će nam se ispuniti ako želimo samo ono što Bog želi. Dok god pokušavamo koristiti niže moći svog ego-a, nećemo biti naročito uspješni, ali sva vrata se otvaraju kada prerastemo ego, kada ga pročistimo i dovedemo u sklad sa višim Jastvom (Atmanom), sa božanskim (ili duhovnim) dijelom našeg bića.

Treba dodati da Muršid S.A.M. ovdje ne govori o nekom vanjskom, personificiranom Bogu, kojeg ljudi rado zamišljaju, već misli na direktno nutaraje iskustvo i spoznaju istine o našem vlastitom biću, istine koja je tako jednostavna, divna, uzvišena i veličanstvena da kada je čovjek spozna, ne može a da je ne nazove božanskom.

PSIHIČKI NAPAD

Ima ljudi koji su opsjednuti strahom da netko vijeće na njih na daljinu. Vjeruju da ja za svako zlo u njihovom životu kriv netko tko ih je "začarao", "vizualizirao" ili "programirao". Nismo izgleda, daleko odmakli od doba lova na vještice. Samo se je terminologija donekle promijenila. Možda je to vjerovanje u psihičku moć drugih nad nama toliko uvriježeno zato što je lakše okriviti drugoga za sve naše nesreće nego li uvidjeti vlastite slabosti i

vlastitu krivicu. Netko okrivljuje duhove, netko druge ljude ("crne magičare"), ali princip je isti: izbjegavamo se suočiti sa običnom, svakodnevnom istinom, sa samim sobom.

Kako olako pripisujemo naziv "crni magičar" sasvim običnim ljudima! Kako se lako prepuštamo negativnim mislima i strahu! A dovoljno je samo uočiti nekoliko jednostavnih činjenica:

1. Nitko nema vremena da se toliko bavi drugim ljudima i da im stalno smišlja zle stvari. Svatko se prvenstveno bavi samim sobom. Prema tome, ako nam u kući prekipi mlijeko ili neki predmet padne i razbije se, nemojmo misliti da je to netko drugi kriv, jer dotični koga okrivljujemo za takve sitnice ima pametnijeg posla nego da se bavi nama.
2. Rijetko tko ima toliko energije da može proizvesti iole vidljivi fizički efekat samo pomoću misli. A i ti rijetki suviše su visoko razvijeni da bi se bavili takvim glupostima kao što je pravljenje raznih nepodopština.
3. Skoro je nemoguće, osim u izuzetnim slučajevima, drugome prenijeti negativnu energiju (s pozitivnom je drugačije). Probajte i sami, ako baš želite trošiti vrijeme sa tim. Pokušajte drugome, na daljinu i bez njegova znanja,

zadati glavobolju. Neće vam uspjeti. U najboljem slučaju sami ćete dobiti glavobolju. Svatko tko pokuša baratati sa negativnim energijama prije ili kasnije doživi taj efekt bumeranga, vraćanje onoga što je poslao. To je bar odavno poznata stvar. Taj princip iznesen je i u onoj narodnoj izreci: "Tko drugom jamu kopa sam u nju pada." Eto drevne mudrosti u našoj vlastitoj narodnoj tradiciji! Ne treba otići do Indije da bi se to spoznalo.

4. Čak i kada bi netko bio u stanju poslati drugome negativnu energiju, i kada bi imao vremena i volje i energije za tako nešto, opet bi mu bilo teško ostvariti bilo kakav utjecaj nad nama ako smo mi zatvoreni prema takvim mislima, ako ne prihvaćamo tu negativnost.

Leadbeater spominje slučaj kada je jednom ženomrscu pokušao telepatiski poslati val toplih misli u pohvalu ženi. Poslana misao odbila se kao bumerang i vratila Leadbeateru, ne ostavivši nikakvog traga na čovjeku koji je prema svim takvim mislima bio a priori zatvoren.

Naprotiv, pošiljalac će imati puno uspjeha ako mu mi sami to dozvolimo, ako se otvorimo

njegovom utjecaju, ako vjerujemo da on ima moć nad nama. Australški domoroci umiru u roku od nekoliko dana nakon što plemenski vrač uperi kost u njih samo zato jer vjeruju da vrač ima tu moć nad njihovim životom. Pretjeranim vjerovanjem u moć drugih nad nama samo se preplašimo i prepuštamo tim "moćima" i razuzdanosti naše vlastite mašte.

Ništa nema izvan uma, kažu buddhisti. Sve stvari proizlaze iz našeg uma: sami smo ih stvorili. Prema tome, naučimo se prvo kontrolirati um.

Koliko mudrosti u tako jednostavnoj izreci! Ali ljudi će radije vjerovati u svakojake gluposti nego li se prihvatiti sticanja kontrole nad vlastitim umom.

Kada mi netko priđe i kaže: "Pomozi mi; netko vrši psihički napad na mene," tada žalim takvog čovjeka. Žalim što se on uopće zanima za psihičke stvari, jer očito nije zreo za to i ne bavi se time na uravnotežen način. Na žalost, Slavinski je u svojim knjigama, iako možda u najboljoj namjeri, potakao mnoge na bavljenje stvarima koje su za većinu opasne i štetne jer ih krivo shvaćaju i krivo primjenjuju.

Za mnoge je već samo zanimanje za psihičke pojave štetno. Kada se netko žali na tuđi psihički utjecaj, možemo ga pitati: "Zašto na totalne materijaliste nitko

nikada ne vrši psihički napad?" Odgovor je jasan: jer su psihički mnogo uravnoteženiji, jer se ne bave takvim mislima, ne vjeruju u bilo kakve utjecaje na daljinu, a to im je najsigurnija zaštita. Ako naš um ne prihvaća neku misao nitko mu je ne može nametnuti.

Jedna stara izreka kaže: "Jedino što djavo ne trpi je da mu se smiješ i ne vjeruješ u njega. Jer jedino tada nema nikakvu moć nad tobom."

O B R A N A

U onome što je gore rečeno leži i objašnjenje najbolje vrste obrane: zauzimanje pozitivnog stava. Iako je stvar vrlo rijetka, ne isključuje se mogućnost da ponekad ipak naletimo (iako je to vrlo malo vjerojatno) na pravi slučaj negativnog psihičkog utjecaja drugih ljudi. U tom slučaju možemo primjeniti moć pozitivnog stava na dva načina: a) aktivnim suprostavljanjem i b) preventivom.

Suprostavljanje je suprotno prepuštanju. Umjesto da vjerujemo u moć drugih, vjerujmo radije u našu vlastitu moć i snagu, koja nije ništa manja, i primijenimo isto oružje. Kao što reče jedan vidovnjak: "Jedan čovjek vizualizirao je kako svojim pipcima izvlači energiju iz mene. Ja sam vizualizirao cirkularnu pilu kako se velikom brzinom vrti i siječe

te pipke. Nije to više nikad ponovio."

Svaki čovjek dovoljno je jak da neutralizira bilo kakve negativne energije, kao što kaže jedan od majstora, govoreći o pojavama na spiritističkim seansama:

"Svaki pozitivan, dobro usmjeren um sposoban je neutralizirati takve sekundarne efekte na seansi".

Majstor K. H.
pismo br. 9 str. 48.

Preventiva je, međjutim, bolja. Sastoji se u tome da usmjerimo misli isključivo na pozitivne, više i duhovne ciljeve, te da se nižim pojavama uopće ne bavimo. Kada sve takve misli izbacimo iz glave, izbacit ćemo to i iz svog života, budući da privlačimo samo ono čime se u mislima bavimo.

Jedan mladić koji trenira boksa pita me zašto se i ja malo time ne bavim. Pitao sam ga što će mi to. "Pa da bi mogao da se braniš u tučama," rekao mi je. Ali ja nisam nikada bio u nekoj tuči. "Pa znaš, kad odeš u neki bircuz, a neki nasušljivac hoće da te tuče..." Ali ja nikada ne idem na takva mjesta gdje izbijaju tuče. Jednostavno, tučnjava ne postoji ni u mojoj glavi ni u mom životu. Bavim se sasvim drukčijim stvarima i krećem se u sasvim drukčijem krugu ljudi. Čovjek sam svojim postupcima privlači

odredjene situacije.

Dakle, najsigurnija obrana je preventiva: ne baviti se negativnim mislima i nižim fenomenima. Ne baviti se psihičkim moćima već usmjeriti svoju energiju u pravcu višeg, duhovnog razvoja.

D U H O V N I R A Z V O J

Psihički i duhovni razvoj sasvim su različite stvari. Psihički razvoj je razvoj moći i ovladavanje nižim energijama, uglavnom astralnim i eteričkim. Duhovni razvoj je razvoj viših čovjekovih principa mudrosti, intuicije, univerzalne ljubavi.

Važno je uočiti da psihički razvoj ne povlači duhovni razvoj. Razvojem moći ne postajemo mudriji. Ali obrnuto vrijedi. Duhovnim razvojem prirodno ćemo s vremenom steći i moći, kada budemo zreli za to i kada to bude potrebno.

Koji su osnovni principi duhovnog razvoja i kako krenuti tim putem?

Prvo treba shvatiti da je naša prava priroda već duhovna, savršena i čista. Ali to se odnosi na onaj centralni najsubtilniji dio našeg bića. Oko njega imamo čitav niz velova, omotača i maski, koje zatamnjuju nutarnje svjetlo, tako da ono na najnižem fizičkom nivou postaje sasvim nevidljivo. Naše pravo

biće skriveno je iza spleta kostiju, kože i mesa, iza čitave zbrke uvjetovanih misli i osjećaja, iza čitavog niza predrasuda, nametnutih vrijednosti, raznih fobija, stresova, rastrganosti između podsvjesnih težnji i ograničenja nametnutih okolinom i svijetom u kome živimo. Duboko ispod svega toga nalazi se naš pravi Ja, koji je već savršen.

Slijedeći korak je da nastojimo sve stvari promatrati s te unutarnje točke gledišta. Poistovjetiti se sa svojom srži, a ne sa svojim maskama. Da bismo to postigli, treba upoznati svoje maske kao i svoju unutarnju prirodu, i naučiti ih raspoznavati i razlikovati. Ne poistovjećivati se sa svojim tijelom, ni sa mislima i željama, već gledati stvari iznutra, znajući da smo u ovom tijelu samo privremeni stanovnici, i za samo kratko vrijeme gosti na ovoj planeti.

To raspoznavanje i razlikovanje sebe od svojih emotača na sanskritu se naziva: VIVEKA (razlučivanje, razlikovanje), i izvanredno je opisano u knjižici "Do nogu učitelja", od Alcyona (Krišnamurti u mladim danima).

Poistovjećivanjem sa unutarnjim dijelom svog bića prirodno ćemo i postepeno postići da sve više želimo ono što naš pravi Ja želi, a sve manje ćemo

biti vezani za prolazne stvari ovog pojavnog svijeta. Time se postiže i drugi nužan preduvjet duhovnog razvoja: VAIRAGYA (bezželjnost).

Ali treba paziti da ne pretjerujemo. Prava vairagya ne znači potiskivanje želja. Radi se o njihovom prerastanju, kao što sazrijevanjem iz djetinjstva u mladićko doba čovjek gubi interes za igračke koje su ga nekada sasvim zaokupljale. Pogrešno bi bilo oduzeti djetetu igračke prije nego što ih se sam ne zasiti, jer bi mu to donijelo samo suze a ne bi mu mnogo pomoglo da preraste svoju želju za tim razonodama. Svaka stvar ima svoje mjesto i svoje vrijeme. Kao što kaže Dr. I. K. Taimmi (isteknuti indijski teozofski pisac):

" Ako kažete čovjeku da iskorijeni sve te ljubavi (prema onima koji su mu bliski i dragi) jer su one lične i zasnovane na prijanjanju koje vodi u ropstvo, on će se zbuniti i biti očajan Zato će ili zanemariti vaš savjet ili će malodušno i preko volje nastojati u tom pravcu. Zašto radije ne staviti pred njega pozitivan cilj za koji se može zalagati i potađi ga da usmjeri sve svoje napore u pravcu nužne ali nadahnjujuće zadaće razvijanja predanosti Bogu. Kada sunce božanske ljubavi svane u srcu štovaoaca,

manja svjetla se automatski i prirodno-apsorbiraju u svjetlu tog sunca. S druge strane, ako ugasimo ova svjetla prije nego što se pojavi sunce, samo se bacamo u tmine života bez ljubavi. U stvari, kada nam se duhovna ljubav pojavi u srcu, tada volimo sve ljude mnogo više i istinskije nego u našim čisto ličnim odnosima."

Iqbal Kishen Taimni

"Uvodi u psihologiju yoge"

Ovdje nam je i dat osnovni činilac potreban za duhovni razvoj: konzentracija na viši ideal. Ne gubiti vrijeme s nižim psihičkim fenomenima na astralnoj i mentalnoj razini, već odmah razvijati viša svojstva: ljubav, mudrost, intuiciju i volju. Dakle, od samog početka raditi odozgo prema dolje, a ne obrnuto. Uvijek nastojati razvijati najviše i najplemenitije osobine za koje smo sposobni.

Astralni svijet je možda pristupačniji, shvatljiviji i opišljiviji, ali tamo se "pod svakim cvijetom skriva otrovna kraljica". Na to nas pravovremeno upozorava Helena P. Slavatsky u "Glasu Tišine". Daleko je bolje započeti astralno i niži mentalni svijet i posvetiti se razvoju buddhičkih i atmčkih svojstava.

Ukratko rečeno, treba uvijek i na svakom mjestu razvijati ono više u nama. Ako govorimo o nivoima,

treba razvijati ona tri viša: Atma, Buddhi i Manas /viši, kauzalni/ ~~Ako govorimo o čakrama~~, treba se baviti onim višim a ne nižim. U meditaciji se koncentrirati samo na srčanu, vretnu, čocnu i tjemenu čakru a ne stimulirati donje tri. Kad jednom stahnemo kontrolu nad višim energijama, lako ćemo ovladati i nižim.

Koja su to svojstva koja treba razvijati ?
Na prvom mjestu: ljubav, univerzalnu, sveobuhvatnu, duhovnu. To je ona vrsta ljubavi, koja ~~ne~~pravi razliku među ljudima, koja nas potiče da poželimo zagrliti sve ljude i sva živa bića, što se često događa nakon učestvo~~vanja~~vanja u ~~placovima~~placovima univerzalnog mira ili ponekad (nešto rijeđe) prilikom pjo~~vanja~~vanja duhovnih mantri i duhovnih pjesama. Ta ljubav nije usmjerena prema jednom jedinom predmetu, već je doslovno sveobuhvatna. Nešto se probudi u srcu i potiče, i onda shvatimo koliko je prirodna, voličanstvena, koliko je svaki njen kutak ispunjen životom, koliko je svaki aspekt života sladak. Svaka tehnika meditacije i svaka druga metoda koja pomaže razvijanju takve svjesnosti i takve ljubavi, pozitivna je.

Treba razvijati i intuiciju. Svi je imamo ali najčešće ~~ne~~ ne slušamo onaj "tihi, unutarnji glas" koji nas uvijek savjetuje i vodi. Treba se naučiti prepoznati taj suptilni "osjećaj", koji nam iz dubine

"Većina ljudi kad vide čovjeka koji je u nekom pogledu savršeniји od njih dobija osjećaj manje vrijednosti u odnosu na njega. Zašto ne bismo radije uzeli tog čovjeka za primjer onoga što i sami možemo postići, tj. kao manifestaciju našeg nutarnjeg potencijala, umjesto da živimo u sjani svog vlastitog samlovažavanja?"

Sheikh Vasheest

našeg bića uvijek javlja da li je neki naš predstojeći postupak ispravan ili nije. Prvo ga treba prepoznati, a zatim se i pouzdati u njega. Ako to dobro savladamo, taj nam "osjećaj" može postati najpouzdaniji vodič u životu.

Da bismo se mogli prepustiti tom nutarnjem vodstvu potrebno je imati vjere ili pozitivnog stava

"Moraš imati vjere u sebe. Kažeš da sebe dobro poznaješ? Ako tako misliš, znači da se ne poznaješ: poznaješ samo svoju slabu, vanjsku ljusku koja je čestopala u blato. Ali ti - pravi ti - iskra si same Božje vatre, i Bog, koji je svemoguć, u tebi je, i zbog toga nema ničega što ne možeš učiniti ako hoćeš".

"Do nogu Učitelja"

"Ovo želim da zapamtite ...: ono što izgleda najslabašnije i najzbunjenije u vama najjače je i najodlučnije".

Kahlil Gibran

"Prorok"

Na duhovnom putu treba se naučiti biti samostalan, osloniti na samoga sebe, na ono najsuptilnije i najnutarnije u nama. Naći utočište u samom sebi. Odbaciti svaki vanjski utjecaj. Nikada se ne prepuštati

nesvjesnom transu, već naprotiv: uvijek biti svjestan i budan, uvijek i u najdubljoj meditaciji - zadržati svjesnu kontrolu. Ne prepuštati se volji drugih, osim Volji samog Života čiji smo svi dio.

"Odbacite sve što vas slabi ...

Ispunite misli osjećajima zdravlja i snage. Vidite sebe zdravim i snažnim".

Swami Vivekananda

"Radža Yoga"

Kada je čovjek ispunjen samo pozitivnim mislima i kada gaji samo pozitivne osjećaje, tu nikakva negativnost ne može prodrijeti. Probleme ima samo onaj tko ne zna kontrolirati svoj um. A ta kontrola je srž yoge. Na samom početku prvog udžbenika yoge na svijetu, Patandali kaže: "Yoga citta vritti nirodha". "Yoga je postizanje potpune smirenosti mentalnih valova". Dakle, sticanje potpune kontrole nad svojim umom.

Iznad svega, uvijek i u svemu treba sačuvati ravnotežu. Ne žuriti previše, jer smo tada u opasnosti da se povrijedimo, fizički ili mentalno, ili da zalutamo u pretjerani fanatizam. Treba izbjegavati sve ekstreme. Znati naći pravu ravnotežu znači imati mudrost i pravi uvid u stvari. Sjetimo se da je i Buddha naučavao zlatni srednji put. Pretjerana askeza

je štetna, ali je za duhovni razvoj isto tako štetno i potpuno prepuštanje čulnim užicima. Bhagavad Gita nas na to podsjeća kada kaže:

Držeći tako svoj um u ravnoteži,
yogi postiže savršeni mir i nirvanu.

Yoga nije za onog koji previše jede,
niti za onog koji se previše suzdržava od jela;
ona nije za onog koji previše spava,
niti za onog koji spava premalo.

/Gita, 6: 15-16/

Pravi duhovni put uzan je "kao oštrica britve". Čovjek vrlo lako, i ne sluteći, klizne na jednu ili drugu stranu, skrećući tako s puta. Ono što nam najviše može pomoći u tom pogledu nije moć volje, jer ono što većina ljudi naziva voljom krhkije je nego što se misli. Najviše će nam pomoći duhovni ideal, jasan cilj, te ljubav i težnja prema tom cilju. Visoki duhovni ideal služi nam tada kao zvijezda vođilja, koja nam stalno osvjetljava put, hrabri nas i nadahnjuje stalno novom energijom.

Težiti sjedinjenju s tim visokim idealom, bez obzira u kom obliku i pod kojim imenom, predstavlja srž Bhakti yoge, Puta ljubavi i predanosti, a posvećenje

svih naših djela, kao i svih rezultata tih djela, tom idealu - srž je Karma yoge, Puta nesebičnog djelovanja.

Naravno, ukoliko je predanost veća, veće je i nadahnuće. Postepeno sve bolje upoznajemo svoj ideal i stičemo određena direktna iskustva koja nam potvrđuju njegovu realnost. Sticanjem vlastitih iskustava automatski raste i naša predanost, a time je i napredak brži.

Konačno, bez obzira kojim putem išli, srž svakog duhovnog napretka je u prevazilaženju /transcendiranju/ naše sebične, lične prirode. Zato je velika istina da najbrže napredujemo kada najmanje mislimo o sebi i o svom napretku. Ali, obratite pažnju na zamku! Postati savršeno nesebičan ne znači biti dobar čovjek koji se "žrtvuje" i drugima poklanja novac i raznu drugu svoju imovinu. Čim se čovjek "žrtvuje", odnosno smatra neki svoj čin "žrtvom" i "odricanjem", znači da je još uvijek privržen svojoj imovini i svojoj ličnoj prirodi. Sve dok smatra da on nešto čini ili on nešto daje, nije se oslobodio sebičnosti. Do prave nesebičnosti dolazimo onda kada zaista nismo više emocionalno vezani ni za novac, ni za imovinu, ni za svoj vlastiti ugled u društvu /"što će susjedi misliti"/. A to počinjemo tek kada se prestanemo poistovjećivati sa tijelom, kada spoznamo tko smo i što smo, kada uvidimo da nismo nitko i ništa, a istovremeno smo svi, jer smo jedno sa svime.

Doći do te spoznaje, prevazići svoj ego, znači postati "kao šupalj bambus", prema riječima "Pjesme Mahamudre" od Tilope /drevnog indijskog učitelja Buddhizma/. Kakav je rezultat toga tumači nam Hazrat Inayat Khan, učitelj koji je početkom dvadesetog stoljeća donio Sufizam na zapad.

"Spoznaja Boga upravo je u toj ne-ličnosti /nesebičnosti/, do te mjere da nema više čak ni pomisli na sebe, na ego, da je on mrtav. Taj duh nalazimo u izvjesnoj maloj mjeri i kod običnog zaljubljenog para, kada jedna osoba voli drugu iz dubine srca. Onaj tko kaže: "Volim te, ali samo toliko; volim te, ali dajem ti pet dinara a pet zadržavam za sebe; volim te, ali se držim na određenoj distanci, nikada ne prilazim bliže; mi smo odvojena bića," - njegova ljubav pomješana je sa egom, sa sebičnošću. Sve dok to postoji, ljubav nije obavila svoj posao do kraja. Ljubav je obavila svoje kada raširi svoja krila i prekrije čovjekovo "ja", skrivajući ga od vlastitog pogleda. U tom je trenutku ljubav ispunjena. Tako je to i u životu svetih ljudi koji su voljeli Boga ne samo svojim javnim izjašnjavanjem ili pokazivanjem te ljubavi, već do te mjere da su zaboravili na sebe. To stanje spoznaje nazivamo križem.

Ali te duše zapravo imaju križ svuda, svaki korak koji učine predstavlja križ, raspinjanje. U prvom redu, živeći u svijetu, svijetu punom neistine, punom izdajstva, obmane i sebičnosti, svaki korak koji učine, sva njihova djela i postupci, sve što kažu i pomisle, dokazuje im da su im oči i srce otvoreni nečemu različitom od onoga što svijet gleda. To je neprekidna borba. To je život u svijetu, život među svjetovnim ljudima, a ipak gledajući jedno mjesto koje je drukčije. Čak i kada bi pokušali govoriti, ne bi mogli. Riječi ne mogu izraziti istinu; jezik je isuviše neadekvatan da bi dao pravi pojam o krajnjoj istini. Po riječima Vedante, svijet je Maya. Maya znači nešto nestvarno; tim dušama svijet postaje vrlo nestvaran čim počnu vidjeti stvarnost, a kada usporede svijet sa tom stvarnošću, tada im izgleda još nestvarniji. Ni jedno biće ne može ni zamisliti u kojoj im se mjeri ovaj svijet objavljuje pred očima.

Pogledajte kako svijet postupa sa ljudima koji su dobri ali nisu stigli do duhovnog savršenstva, koji su osjetljivi, nježni i ljubazni; kako su neshvaćeni, kako najbolje uzimaju sebični, kako onaj tko je darežljiv i velikodušan mora davati sve više i više, kako onaj tko služi mora služiti

sve više i više, kako onaj koji voli m^ora voljeti sve više i više; i još uvijek svijet nije zadovoljan. Kako je takvima život neugodan!

Pomislite na one koji su došli do takvog stupnja spoznaje da postoji ogroman ponor između stvarnog i nestvarnog, na one čiji jezik više nije razumljiv nakon što su došli do te spoznaje, tako da su prisiljeni govoriti jezikom koji nije njihov, i da kažu nešto različito od onoga što vide. To je više nego križ. Nije samo Isus Krist morao križ; svaki učitelj koji ima neki dio poruke za predati ima svoj križ.

Ali onda se možemo upitati zašto majstori čovječanstva koji su dolazili tokom stoljeća i morali nositi takav križ nisu otišli u šume, u špilje, u planine; zašto su ostali u svijetu? Rumi je dao prekrasnu sliku toga. On tumači zašto nam je melodija svirale od trske tako privlačna srcu. To je zato, kaže on, jer je prvo odrezana od svoje izvorne stabljike, a zatim su joj u srcu izbušene rupe tako da joj je srce puklo, i ona počinje plakati. Tako je i sa duhom glasnika, sa duhom učitelja: nošenjem svog križa njegovo jastvo postaje kao trska, šuplje. To omogućava sviraču da odsvira svoju melodiju; kada postane ništa, svirač to koristi

da odsvira svoju melodiju. Kada bi tu još-uvijek bilo nečega, svirač to ne bi mogao upotrijebiti.

Bog govori svima, ne samo glasnicima i učiteljima. On govori ušima svakog srca, ali svako srce ga ne čuje. Njegov je glas glasniji od groma i njegovo svjetlo jasnije od sunca - kada bi to čovjek samo mogao čuti, kada bi samo mogao vidjeti. Da bi čuo i vidio, čovjek treba ukloniti taj zid, tu barijeru koju je izgradio od svog "ja". Tada on postaje sviralom na kojoj božanski svirač može svirati muziku Orfeja, koja je u stanju raznježiti čak i kameno srce; tada ustaje sa križa u život vječni."

Iz knjige: "Sufi Teachings"

od Hazrat Inayat Khan-a

/poglavlje o simbolu križa/

Gornji citat daje mali uvid u prirodu duhovnog života, u jedan od njegovih aspekata. Duhovni put nije asketizam; on traži određen trud i određene žrtve, ali istovremeno donosi neslućene radosti. Na tebi je, čitaoče, da odlučiš koji te od puteva više privlači: put psihičkog ili duhovnog razvoja; put relativno brzih ali prolaznih i varljivih efekata ili put mudrosti i ljubavi - koji je mnogo teži, zahtjevniji i sveobuhvatniji, ali daje trajnije rezultate i zapravo je jedini koji vodi stvarnoj sreći. Neka te vlastita intuicija i nutarnje vodstvo rukovodi u izboru.

TEOZOFIJA

"Teozofija je sinonim za vječnu istinu," rekla je Helena Petrovna Blavatsky, osnivačica Teozofskog društva. Ona je prisutna svuda i u svako doba, gdje god ima pravih mudraca, pravih učitelja, prosvjetljenih ljudi koji poučavaju iz svog vlastitog životnog iskustva. Teozofija, dakle, nije nikakva dogma, a članovi Teozofskog društva slobodni su tragaoci, istraživači, mislioci i putnici na ovom našem zajedničkom putu.

TEOZOFSKO DRUŠTVO

Teozofsko društvo osnovali su Henry Steel Olcott (Amerikanac) i Helena Petrovna Blavatsky (Ruskinja) 17. novembra 1875. god., u New Yorku. Međunarodno društvo danas ima sjedište u Adyaru, kraj Madrasa, Indija. Ciljevi društva su:

- 1) da se oformi jezgra univerzalnog bratstva među ljudima, bez obzira na razlike u rasi, vjeri, spolu, narodnosti, kasti ili položaju;
- 2) da se podstakne komparativno proučavanje nauke, religije i filozofije;
- 3) da se podstakne istraživanje još neotkrivenih zakonitosti prirode i latentnih moći u čovjeku.

Društvo postoji u Jugoslaviji od 1925. godine. Sjedište je u Zagrebu, sa sekcijama u nizu drugih naših gradova.

Informacije o radu društva, kao i odgovore u vezi ove knjižice možete dobiti pišući na adresu: Emilio Trampuž, Proleterskih brig. 226 F, 41000 Zagreb.

Ako želite katalog naših publikacija, kao i za sve narudžbe pouzećem, pišite na adresu: Ljerka Šarić, Šibenska 1, 41000 Zagreb.

